РІК 1929. Лютень. Ч. II.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ ВІДОМОСТИ

Ч. 614. — В справі святковання семої річниці коронації СВЯТІЙШОГО ОТЦЯ ПАПИ ПІЯ XI.

В ціли достойного звеличення семирічної річниці коронації Святійшого Отця Пія XI-го Папи Римського заряджуємо ось що:

В найблищу неділю відправити співану Службу Божу в наміренню Святійшого Отця Папи Пія XI, причім до звичайної служби долучити ще службу благодарення.

По Евангелії належить виголосити проповідь о первенстві Римського Папи, по заамвонній молитві відспівати благодарну пісню »Тебе Бога хвалим« при виставлених Найсв. Тайнах, а по Службі Божій внести многолітство Святійшому Вітцеві.

На це торжество належить нарід приготовити і заохотити до приняття св. Тайн в наміренні св. Отця. Коли вороги Церкви всіми силами стараються відірвати наших вірних від послуху Голові Церкви, доложім всіх зусиль, щоби защіпити в наших вірних сердечне привязання до Вітця всіх християн, особливо в сім році, де св. Отець обходить пятидесятилітний ювилей Свого священьства.

Ч. 540. — Реченець іспитів конкурсових о душпастирські бенефіції в р. 1929.

Іспити конкурсові о душпастирські бенефіції відбудуться цего року в днях 14 і 15 мая і 15 і 16 жовтня.

До іспиту конкурсового належить зголоситися на пів місяця перед речинцем іспиту.

Священики, що перший раз здають іспити, обовязані зазначити в поданню чи і коли зложили іспит з доґматики, моральної і церковного права, а перед самим іспитом предложити письменно вироблені проповіди згл. еґзорти.

Ч. 541. — Речинець іспитів з доґматики, моральної і церковного права в р. 1929.

Іспити з доґматики, моральної і церковного права відбудуться цего року в днях 28 мая і 22 жовтня.

До іспиту з доґматики приступають священики висвячені в р. 1928, до іспиту з моральної священики висвячені в р. 1927, а до іспиту з церковного права священики висвячені в р, 1926. В тих самих реченцях є обовязані приступити до іспитів зі згаданих предметів ті священики, що були до цего покликані в попередних роках, а ще доси їх не зложили.

В кінци пригадується, що священики, які не зложили повисших іспитів, не будуть допущені до іспиту конкурсового, хиба що предложилиби умотивоване оправдання, для яких причин до згаданих іспитів не приступили.

Ч. 615. — Такси подружі і канцелярійні.

Подаєся до відома Всч. Духовенства такси полружі і канцелярійні: I. ст. посвоячення і II. споріднення 20 зол.; II. ст. посвоячення 10 зл.; III. ст. споріднення або посвоячення 8 зл.; IV. ст. споріднення або посвоячення 2 зл., impedimentum criminis neutro mach. 20 зол., нелітність 20 зол., звільненнє від одної оповіди 2 зол., — від освяченого часу 5 зол., грамота на пароха 10 зол., на завідателя 5 зол., на сотрудника 3 зол., грамота відпустительна з дієцезії (означиться в кождім поодинокім случаю) найменше 50 зол., грамота на благословлення церков, олтарів, дзвонів, кладовищ 7 зол., грамота похвальна 5 зол., на відзнаки

10 зол., Антмінс 15 зол., видача копій метрикальних 4 зл. Іспити конкурсові: Парохи 10 зол., завідателі 6 зол., сотрудники 4 зол., грамота на сталого катехита шкіл середних 20 зол., шкіл виділових і народних 10 зол., тимчасового 5 зол., таксу на звільнення від іспиту конкурсового означиться в кождім поодинокім случаю; поданнє на парохію 2 зол.

Жертви на гробницю св. Йосафата у Відні.

(дальше).

Всч. о. Ілія Тикачук 2 зл., Жовтанці 18, Шкло 4·30, Устє руське 5, Терло 1·75, Мишлятичі 5, Конів 7·28, Баниця 6·50, Попелі 3, Тулиголови 3, Батятичі 10, Уйковичі 5, Нагірці 5, Баранчиці 7, Ліщовате 6, Рибник 9·50, Вірхомля 10, Глудно 5, Терка 5·68, Буців 15, Княжпіль 10, Сокола 3, Граб 4, Литовець 3·65, Солинка 5, Зіболки 4, Дроздовичі, 5, Команьча 15, Улазів 10, Острів радим. 5, Пулави 5, Новий Санч 5, Гребенне 6, Яворівське мале передмістє 10, Якубова воля 6, Мохначка нижна 2·36, Комарники 8·85, Вс. о. Тустанович Орест 2, Руданці 5, Кінське 2·50.

Померли:

о. Дамян Гура, парох в Камінці Старе село 3/2 1929.

Душу єго поручаєся молитвам Всч. Духовенства.

З гр. кат. Еп. Консисторії.

Перемишль, дня 9. лютого 1929.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ГРИГОРІЙ
Епп. — Пом.

II. ЧАСТЬ.

ПАСТИР І ВІВЦІ

(Святойорданські міркування душпастиря)

I.

Свято Йордану. На дворі тріскучий мороз. Дороги завалені снігами що й сліду не знати. Сірі постаті бродять снігами, одна за одною з усіх сторін села прямують до церковці на узгірю. Година четверта ранку, церква повна розмоленого народу мужчин, жінок, дітей. Шепчуть молитви, колядують дожидаючи духовного Отця.

Вже й почалось Повечеріє Велике. Поволи минають години серед невиносимого холоду а народу прибуває чимраз більше, Вже церква всіх помістити не може. Половина стоїть на дворі під голим небом тупцюючи ногами від зимна.

Врешті скінчилась Служба Божа, виряджується похід на ріку. Кусень дороги а туть ще зірвалася страшна сніговія, що один одного не бачить. Але всі йдуть бодро вперід борючись з вітром, так як минулими роками ходили, так як се робили їхні батьки споконвіку, тою самою дорогою, у те саме місце на ріку. Та ще й співають по дорозі, з глибини грудей добуваючи голосу. Прийшли над ріку. З усіх боків окружили святе місце, щоб захистити перед вітром священика, який звершає величавий обряд водосвяття. Ждуть терпеливо подзвенькуючи всякою посудою, з пієтизмом волять кожде слово, кождий рух душпастиря.

Аж осьгляди! Все покінчене, вода посвячена, серед вірних велика радість. Кождий черпає запопадливо воду, бо вона посвячена в рокове свято й має цілющу силу. Це знають усі, в це вірять свято, в цьому пересвідчені. Єї пють дома усі члени рідні по черзі, нею кроплять хату та обійстє, єї переховують цілий рік Божий, аж до нової.

II.

Аж серце в росте в груди коли мені, душпастиреві глянути в таку хвилю на вірних. Скільки в них чувства

надприродної віри й побожности! Скільки духа саможертви! Та чи лише тепер на Йордан? Ні! Тесаме бачив я на Різдво, тесаме в неділі й свята на богослуженнях, тесаме в часі инших процесійних ходів, похоронів і кождого разу, як тільки заголошу з проповідниці яке торжество чи відправу. Вони завсе слухають покірно мойого голосу як вівці доброго пастиря. На кождий зазив приходять до Божого Дому, слухають проповіди, дають датки на Боже, на церков, на сироти, на школи, на що їх тільки попрошу, дають тяжко запрацюваний гріш.

Добрі ці мої овечки, побожні, покірні, слухняні...

А я їхній пастир?

III.

Як чудово устроїв Ти Господи діло нашого спасення! При розділюванні ласк послугуєшся як знаряддям людьми, що часто негідні бути посередниками між Тобою а Твоїм наслідцем. Бо справді як далека моя віра від віри моїх овечок, моя побожність від їхньої побожности, моя щедрість від їхньої, мій дух молитви й саможертви від духа молитви й саможертви моїх вірних!

Бо я хоч священик радо оставби дома в часі йорданського водосвяття, якщо булоби кому мене заступити...

....у мене не переховується йорданська вода, бо мені незнана єї цілюща сила;

....йорданським холодом віє від моєї молитви, бо в богослужбах чи молитвослові я спішу чимскорше до кінця;

....я рідко правлю Службу Божу на власну інтенцію а ще рідше прошу других о наміреннє;

....я дуже рідко кидаю гріш на тацу для церкви, хоч з неї живу;

....я в многому недорівнюю моїм вірним із того, в чому як духовний отець повиненби їх перевисшити.

Господи, пошли мені силу віри, духа побожности й саможертви цих моїх добрих, овечок. *П.*

„Перемиські Епархіяльні Відомости“.

(Кілька дат з нагоди сороклiття істновання).

Дня 24. лютого ц. р. минає сорок літ від часу, коли Перемиська гр-кат. Еп. Консисторія почала видавати друком власний офіціяльний орган п. з. »Вѣстникъ Перемыской Епархіи«. З того часу виходить він кождого місяця з деякими перервами в часі воєнних подій, опісля в р. 1914—1927 як квартальник, а від 1928 р. знова як місячник. Зовнішна форма весь час одинакова, формат великої чвірки зміняється у 1919 р. на вісімку. Від тогож року зміняє назву на »Перемиські Епархіяльні Відомости«.

Симпатично представляється перше число »Вістника«. На першому місці читаємо розпорядок Консисторії в справі асекурації церковних і парохіяльних будинків згідно з проголошеним тоді анальоґічним краєвим законом. Далі йде передрук латинською мовою розпорядку св. Конґреґації Уряду в справі мішаних подруж, зарядження Еп. Ординаряту на час Великого Посту, перзональні зміни на душпастирських становисках, а на кінці пять случаїв з пастирського богословія, яких розвязка в слідуючому числі. Ці душпастирські случаї подибуємо хиба в декотрих числах двох перших річників.

В ч. IV. Ординарят пригадує парохам декрет конґреґації о розширенню віри т. зв. „Конкордію“. Декрет напечатаний в тексті латинськім з поясненнями в українській мові.

Богато місця присвятив „П. Е. В.“ справам Інституту для вдів і сиріт по священиках печатаючи звідомлення зі зборів, стан каси, поіменні списи членів, хто, коли, кілько гроша зложив, кілько завинив і т. п.

В р. 1890. тодішний Ординарій епископ Ступницький одержав помічника, о чім повідомляє духовенство пастирським листом в ч. X.: „....Щоби з причини Нашого подойшлого віку і ослаблення через довготревалу, тяжку недугу фізичних сил утрудняючого Нам точно заниматися всіми справами Нашого архієрейського званія, духовне добро сей численной Епархії не терпіло, упросилисьмо у Найяснійшого нашого Цісаря і Короля Францішка Йосифа і у Їх Святости Папи Льва XIII придане Нам до помочи Епис-

копа Суфрагана в особі Високопреподобного і Всесвітлійшого Архіпрезвітера при Нашом Соборі Крилошан Юліяна Куйловского....".

Ч. V. за рік 1891. приносить осудженнє русофільської газети „Червоная Русь" за єї симпатії до схизми, а ч. VI. Енцикліку Папи Льва XIII. „Rerum novarum" але на жаль лиш у латинськім тексті.

Рік 1914 приніс зміну правопису. В тім році вийшло аж 15 чисел „Вістника", з того пять в однім місяці серпні розпорядки та оголошення в звязку з воєнними подіями. Останнє число вийшло 8. грудня в часі облоги кріпости Москалями. В часі російської інвазії „Вістник" не появився ні разу. Почав наново виходити щойно 12. червня 1915 р.

В четвертому числі річника 1916 знаходимо звідомленнє Ординаряту „про дар св. Отця П. Венедикта XV. на запомоги для потерпівших від війни серед україн. народу".

Найбільше бо аж 18 чисел мав „Вістник" у 1917 р. разом на 152 сторін друку. 1918 р. появилося вісім чисел, останнє 18 жовтня. Читаємо тут про нове то-во священиків „Перемиська Епархіяльна Поміч", яке сейчас починає видавати друком як прилогу до „Вістника" свої „Оповіщення".

Від 1919 р. епархіяльний орган зміняє назву і формат. В цім році „П. Е. Відомости" вийшли всього три рази. В роках 1920—27 виходять чотири рази на рік.

Ч. III. за 1921 р. приносить розпорядок Ординаріяту про новий поділ епархії ни 53 деканати — досі було їх лиш 40. Зарядження в справі прилюдних молитв у церкві та Служб Божих за український нарід повторяються кількома наворотами у повоєнних роках.

В ч. III. за 1925 р. поміщений текст Конкордату між Апост. Престолом а Польщею.

В ч. III. за 1927 р. читаємо в український та італійський мовах рішення св. Конгрегації для Східної Церкви в справі жалоби деяких перемиських громадян на еппа Ординарія.

Від 1928 р. „П. Е. Відомости" виходять знова раз у місяць та обнимають кромі урядової також другу, неофіціяльну часть з рефератами на актуальні теми, звідомленнями з католицького світа й т. п.

Годі нам в кількох словах вичерпати усе, що про значіння „П. Е. Від." можнаби сказати. Лишаємо це гря-

дучому літописцеви дієцезії. Від себе замітимо, що до пізнання історії розвою рел-морального життя епархії протягом останнього сорокліття та судьби нашої Церкви — страдалиці, що ділила долю й недолю враз зі своїми вірними в найтяжших часах, „Перемиські Епархіяльні Відомости" становити муть завсіди першорядне джерело.

П.

З ДІЄЦЕЗІЇ.

Місії на Лемківщині. В сім році відбулось на Лемківщині 6 св. місій з того 5 під проводом оо. Редемтористів (В Боднарці і Новиці горлицького деканату рівночасно від 9—19. VI. 1928., в Ростоці великій від 14—24. VII. 1928, мушинського деканату, в Злоцькім, мушинського деканату від 30. XI. — 9. XII. і від 9. XII. — 19. XII. в Криниці мушинського деканату.

Належить піднести сю подиву гідну посвяту Всч. о. Ігумена де Вохта і о. Породка зі Станиславова, що скінчивши місію в Злоцькім сейчас того самого дня без ніякого відпочинку розпочали місію з Криниці. На закінченню місії в Злоцькім і на отворенню в Криниці був Преосв. Григорій, що ще раньше підчас своїх поїздок на Лемківщині в маю сего року здобув собі великі симпатії у Лемків. Проповідь Преосв. Григорія на закінчення місії в Злоцькім ще затіснила привязаннє збаламученого народу до Достойної Особи Епископа — Помічника. Нарід на всі місії горнувся масово з дооколичних і дальших сіл, а масове приняттє св. Тайн доказом, що не з пустої цікавости, але з потреби душі зголоднілої до Божої Правди.

Перед Рождеством Матери Божої відбулась св. місія під проводом оо. Василіян в Маластові, де святковано перший раз відпуст, наділений Апост. Столицею за старанням Їх Преосв. Йосафата. На закінченню св. місії в Маластові були Преосв. Йосафат. Своєю горячою проповідію на закінченє місії загріли присутних до витревання при св. католицькій Церкві.

Належить ще згадати при кінци також про реколекції в Полянах, дек. дуклянського під проводом свіцьких свя-

щеників. В Полянах навернулось 30 осіб, що попередно апостазували до схизми.

Конференція членів П. Е. П. Заходом V-тої секції То-ва відбулася дня 11. грудня 1928 р. у великій салі духовної Семинарії в Перемишлі. Явилось близько 70. членів з найдальших закутин епархії. Інтересний реферат виголосив о. декан Йосиф Маринович провідник V-тої секції на тему: „О важности й потребі контакту душпастиря з парохіянами". Розвинулася незвичайно жива й інтересна дискусія, в якій забирали голос: Їх Преосв. Кир Йосафат, Впр о. Крил. Венгринович, о. дек. Борисевич, о. Гащак, о. Войтович, о. дек. Мухнацький, о. Бр. Ґоцький, о. Стеранка, о. Канда, о. Артимишин й др. оо. Референт давав пояснення а в кінці поставив слідуючі резолюції, які прийнято одногосно:

1) Зібрані взивають усіх членів П. Е. П. подбати о се, щоби на деканальних зборах обговорювано нові методи душпастирської праці;

2) ...просять управу VI-тої секції о оголошування підручників добрих проповідий і печатаннє проповідий в II-ій части Епарх. Відомостий;

3) ...взивають Духовенство до поширення То-ва Апостольства Молитви, до праці по читальнях і кооперативах, піддержування живого контакту з вірними, притягнення інтеліґенції до згідливої співпраці для добра Церкви й народу.

На прохання учасників реферат о. Мариновича буде поміщений друком в II ій части Епарх. Від.

З КАТОЛИЦЬКОГО СВІТА.

50 літний ювилей священства Папи Пія XI.

Минає пів століття від часу як Ахиль Ратті прийнявши Тайну Священства станув до праці у Христовому винограді. Тяжкі були се часи для Церкви й він не передчував навіть, що по кількох десяткат літ серед о скільки тяжших обставин стане Єї Головою як „Слуга Божих Слуг". А в межичасі богато змінилося. Протицерковні закони в по-

одиноких державах, світова війна з усіма єї страхіттями та ще гіршими наслідками, революції, політичні й суспільні перевороти, над міру вибуялий націоналізм і взаїмна ненависть народів а всюди удари о Петрову Скалу, чим раз тяжші й більш небезпечні. А серед того Ахиль Ратті перейшов по черзі усі степені Церковної Єрархії, кождий крок зазначуючи розумною й ідейною працею, аж вкінци з волі Божого Провидіння обняв найвисший уряд Христового Намісника.

Але як усе так і тепер, у важкі хвилі посилає Христос своїй Церкві великих провідників. Ахиль Ратті се муж широкого світогляду, глибокого знання а надівсе великого серця. Відзначений трома докторськими дипльомами римських академій працював він довгі часи як професор теольогії, опісля був префектом Амврозіянської а відтак Ватиканської бібліотеки. Писав фахові учені праці. Як чоловік високого образовання і бистрого ума кидає у своїй програмовій Енцикліці опанованим ненавистю народам і державам як одинокий лік, спасенний клич „Мир Христа у Христовому Царстві". Відтак звертає увагу на скріпленнє внутрішного життя Церкви, означує ціли Католицької Акції а екциклікою „Quas Primas" впроваджує свято „Христа Царя" з метою переобразувати світ в Христовім дусі. — Енциклікою „Rerum Ecclesiae" з 1926 р. започатковує нову добу в історії католицьких місій, через що зєднує собі титул Місійного Папи.

З особливою дбайливістю занимається Пій XI. справою зєдинення Церков. В тій цілі організує спеціяльну комісію для церковних справ в Совітах, покликує до життя російський кат. духовний семинар, несе матеріяльну поміч голодним на Україні й у Росії. Врешті Енцикліка „Mortalium animos" з 6. січня 1928, в якій подає основи зєдинення усіх християн, доказує, як дуже ці справи лежать йому на серці. Коли надто взяти на увагу його щиру любов, вирозумілість для заблудших, жертвенність та милосердє як прикмети його великодушного серця, тоді мусимо сказати, що теперішний Папа це муж Провидіння на Апостольськім Престолі.

Ювилейні торжества з нагоди 50-ліття священства св. Отця зачалися в дни 20. грудня 1928 Службою Божою, яку

відправив Папа Пій XI. в базиліці св. Петра. В часі Служби Божої прийняло около 50 дітвори св. Причастє з рук Папи.

Брацтво „Апостольства Праці.“ — По звідомленням французької католицької преси потвердив епископ з Бурж новооснoване брацтво під назвою »Апостольство Праці«. Між обовязками цего стоваришення, яке віддалося під покров Пресвятої Богородиці, находиться на першому місці молитва на інтенцію позискання назад для Церкви робітників, які покинули релігію. Обовязки членів є такі: відмовити кождого дня якусь молитву до Матери Божої, св. Йосифа, св. Марії Магдалини й св. Марти, жертвувати раз в тиждень в дусі молитви й апостольства один день праці, врешті призначити раз на рік бодай одногодинний зарібок в користь тих інституцій, що розвели опіку над робітниками і в міру можности співділати в практиці над приєднуваннєм робітників для Церкви.

Поступи католицької акції у Вильні. — З нагоди вступлення на архиепископський престол у Вильні Пр. Ялбжиковського польські католицькі діячі покликали до життя Т-во Християнського Народного Дому. Завдяки невсипущій праці одиниць товариство придбало протягом року просторий дім на власність, в якому сейчас міститься 16. католицьких інституцій та організацій.

„Osservatore Romano“ про необхідність доброї, католицької преси. — В одному числі з половини грудня 1928. стверджує цей орган Ватикану, що завдяки впливам Католицької Акції майже всюди дається завважити поважний розріст католицького дневникарського руху. »Від пятьдесятьох літ — пише автор статті — Папи, епископи та инші міродайні особи голосять безнастанно про необхідність хрестоносного походу в користь доброї преси. Коли однак приглянутися результатам тих закликів, тоді дійдемо до мелянхолійного заключення, що ці зусилля не знайшли належного відгуку, бо справа ще й тепер не розвязана вповні й більше наглить нині чим колинебудь. Будьмо щирі: о скільки католицька преса може ще далі вести кампанію в обороні добра, то завдячує се тільки жертвенности нечисленних, здібних до посвяти одиниць. Загал на жаль все ще рівнодушний до тої степени, що не можемо говорити о нічім иншім як тільки о програній війні. І такий

стан річей буде тревати дальше, о скільки в будучности католики будуть далі легковажити ці безнастанні пригадки про конечність доброї преси та про вагу завдань, які вона має сповнити. Мусимо собі сказати рішучо: католицька преса мусить одержати спромогу виконати своє завданнє і сповнити місію; мусить раз на все стратити в наших очах дотеперішну опінію бідного й погорджуваного покидька. Доволі вже були кидані слова на вітер і тому ми нічого не скористали.

Якщо сотки тисячів осіб зєднаних у католицькій акції зрозуміють то й побачать, що розвязка проблєми саме їм зістала доручена й якщо рішаться згідно співпрацювати, тоді перестанемо виливати чорнило на писаннє о нашій добрій пресі. Але тому що чудо се ще не здійснене — мусимо накликувати«.

Далі покликуєсь „Oss. Rom.“ на пастирські послання трох Льомбардських епископів і наводить з них довші виїмки. Ці послання, це заклики в справі католицької преси кардинала Тосі з Медіоліяну та епископів з Кремони й Павії, що були проголошені в звязку з »пресовою неділею« та відчитані в усіх церквах згаданих дієцезій.

Страхіття большевицької каторги на Соловецьких островах. — Епископ d' Herbigny Т. І. ректор Орієнтального Інституту в Римі, який має точні відомости про кроваве переслідуваннє християн у Совітській Росії, уділив пресі кілька інтересних подробиць про страхіття большевицької каторги на островах Білого Моря.

В Европі не мож ніяк уявити собі того насильства, на яке там наражене вірне християнській релігії населення. Сейчас зимою священики терплять голод у тюрмі та дрожать від зимна в одінню, що навіть не заслугує на цю назву. Одіж, що єї рідня та добрі люди присилають арештованим до тюрми не надається навіть до розділу між найбіднійших. Частина священиків, які в вогких келіях набавившися ревматизму повнять примусово службу вартівників при складах дерева. Є тюрми, де в одну темну підземну комнату зіпхано більше чим 70 священиків. Такі келії посідають всього одно мале віконце, яке отвирають раз в день на 20 хвиль, щоби впустити трохи свіжого воздуху.

Совітська влада тягає многих духовних, які даремно вичікують на судову розправу, з одної тюрми до другої.

Один з таких нещасних священиків писав до епископа d' Herbigny: »Довше як місяць мушу спати на твердій підлозі, бо постелі тут нема. Давніще був тут зі мною ще один священик і ми оба ділилися одною спільною постелю; я клався о год. 7. вечер і спав до півночі а відтак користав з ліжка мій товариш, а я відпочивав до 6ої рано. Прочих шість годин у ночі був я приневолений сидіти на коші виверненім горі дном. Опісля перевезено мене до тюрми сюди на Сибір. В часі транспорту одержав я покривало, пару чобіт і трохи білля. Через три дні усе те мені відобрано.«

Вже в XVII. століттю писав монах Дамаскенос до Москви о монастирі на Соловецьких островах такими словам: »Тут є країна, що пригадує всі страхіття пекла. Зимові ночі тут довгі, ледово холодні й майже без кінця. Коротке літо не дає випочинку а надто дошкулюють людям цілі рої мурашок та ос. На Соловецьких островах жиє безмірне множество мев, які день і ніч наповняють воздух вереском не до перенесення, так що люди не мають тут хвилини спочинку«.

Нині Совітська влада перемінила острови на карну кольонію. Між одинацятьми тисячами вязнів, які на цих жахливих островах стогнуть у нужді, є богато злочинців, але попри них є тут 12. епископів, богато духовних православної Церкви а навіть митрополит, дальше 18. католицьких священиків і сотки католиків світських. Зіслано сюди рівнож богато католицьких монахинь. В останньому році померло тут не менше як 3.214 засланців. —

Почтові значки з портретом Папи. — Ніколи ще не посідав ніякий почтовий значок портрету папи. Відколи вицофано з обігу монети Пія IX., портрет папи стратив офіціяльний характер в усіх державних урядах. Однак тепер у найблизшій будуччині мають бути випущені почтові значки з портретом Папи в Толедо й Компостелі під назвою катакумбових значків. Побіч портрету папи буде на них уміщений портрет еспанського короля а дохід з них призначений на відбудову катакумб св. Дамазія та на докінченнє розкопок.

Письмо Папи в справі переведення Католицької Акції. — Св. Отець у відповідь на проханнє кардинала Бертрама переслав йому письмо, в котрім начеркнув напрямні що до

переведення Католицької акції в Німеччині. Завданнєм Католицької акції є »прискорити Царство Господа нашого Христа. Як що прискорюємо його, тоді осягаємо те добро, яке для суспільности є добром найвисшим і позискуємо такі добра, котрі випливають з тамтого; се є ті, котрі належать до обсягу благ горожанської суспільности й мають назву політичних благ... Все те католицька акція може й повинна осягнути, о скільки належно зберігатиме послух Божим і Церковним законам та цілковито здержиться від світських, партійних горожанських стремлінь.«

Папа підчеркає наново, що Католицька акція »в ніякім випадку не мішається в стремління партій, хочби ці партії складалися з католиків«, лише оказує послух епископам, »навіт тоді, коли їхні вказівки не відповідають вимогам управи партії чи їх інтересам«.

Відозва до Всч. Духовенства.

Доволі знаною є незавидна судьба священичих родин по смерти батька. Єсли дотепер дуже немногим священикам удавалося хоть в части забезпечити будучність своїх родин, то в сучасних тяжких обставинах а до того по утраті значної части ерекц. поля, буде вже се зовсім неможливе. Тут одиноким чинником зарадчим є забезпечити собі старість а родині будучність через обезпеченнє свого життя.

Правда що через лихе передвоєнне законодавство, передвоєнні цоліси стратили значну часть своєї вартости і і через се захиталося було довірє до обебезпечень. Однак від 1924. р. всі держави змінили обезпеченеве законодавство, товариства асекураційні ульоковали свої капітали і премійні і ґваранційні фонди в золоті, твердих валютах і гіпотеках і через то зробилися зовсім независимі від судьби держави навіть на случай нових воєн а до того злучилися в оден безперервний ланцух ґваранцій. Завдяки сему стала асекурація життя найліпшою льокатою ощадности і найпевнійшим забезпеченнєм родини, бо для кождого доступним. В Америці нині кождий другий батько родини обез-

печений, в зах. Европі майже кождий пятий — так шалено розвинулися там життєві обезпечення.

Ми маємо своє рідне Товариство обезпечень на життя і ренти »Карпатія«, котре на Перемиській Землі переводить обезпечення в ріжних комбінаціях і на дуже улегшених і догідних услівях через свою **Повітову Аґенцію в Перемишлі, при ул. Ґрунвальдській ч. 1. II. п. сейчас за мостом,** де кождий батько родини повинен чим скорше зголосити своє та своїх дітей обезпеченнє, бо не знати нині чи завтра вже не буде за пізно!

Додати треба, що »Карпатія« вальоризує старі поліси а тих, котрі обезпечуються а стають відтак через нещасливий випадок чи недугу нездібними до праці, звільняє зовсім від плачення премій а обезпечений капітал мимо того в своїм часі цілий виплачує!

Між иншими були слідуючі реферати на деканальних Соборчиках в р. 1928.

1) Як провадити Апостольство Молитви?; 2) Загальні приписи що до проповідей; 3) Які користи має священик по відбутій місії?; 4) Як має відноситися священик до Товариств?; 5) Як повести душпастирську працю серед молодого покоління?; 6) О сповіди дітий і молодіжи; 7) О поступованню душпастиря з вірними; 8) про Католицку Церков — яко творчу силу народа; 9) Сповідь священика; 10) Успішні середники проти схизми; 11) Яка була первісна наша віра?; 12) Апостольство Молитви успішним чинником у скріпленню духового життя в парохії; 13) Вороги катол. церкви і оборона перед ними; 14) Середники до морального піднесення вірних і охорони їх від протирелігійних аґітацій; 15) Значіння св. Передання; 16) О церковнім правилі; 17) Націоналізм в світлі Християнства; 18) Завдання духовенства в теперішньому часі; 19) Обовязки католицького душпастиря; 20) Через часте і щоденне св. Причастіє — піднесення віри; 21) Ісус Христос — взірцем священика; 22) Культ Найсв. Серця заборолом проти засад сучасного світа; 23) О участи з невірними жидами і єретиками; 24) Як викорінити нечистоту піянства; 25) Яким способом під-

нести почитання Пресв. Евхаристії? 26) Завдання духовенства під теперішний час; 27) Реліг.-моральний занепад доростаючої сільської молоді, його причини і зараца; 28) Про що і як проповідати в теперішних часах? 29) О занедбанях і обовязках в душпастирстві; 30) »І я хочу вам дати душпастирів по серці і вони будуть вас пасти зі знанєм і мудростію (Ерем. 3.15)«; 31) Священик в громаді; 32) О потребі святости дня кождого священика; 33) Христос Пророк, Священик і Цар.

Оповістка.

Чергова конференція священиків, членів П. Е. П. відбудеться вівторок дня 19. лютого с. м. в Духовній Семинарії о год. 10. рано. Після Конференції Загальні Збори Кружка Катихитів. Проситься о численну участь.

Управа V-тої Секції.

Новість.

Появився *„Катихизм до першого св. Причастя“* автора о. Льва Ваня, катихита в Самборі. Ціна 50 сот.

Для оо. Душпастирів та Катихитів річ необхідна. Замовляти у автора по адресі Самбір, площа церковна.

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі.
Друкарня гр. кат. Капітули в Перемишлі.